

1988, 26. listopadu – Sdělení VONS č. 847 „František Lízna souzen pro přečin“ opravující sdělení VONS č. 831 o trestním stíhání Františka Lízny pro trestný čin pobuřování a obsahující informaci o jeho stíhání pro přečin proti veřejnému pořádku a o ohlášeném soudním jednání v této věci u Okresního soudu v Uherském Hradišti.

Jak jsme již oznámili (viz sdělení č. 831)¹, je od 26. 10. 1988 ve vazbě František Lízna, katolický kněz a signatář Charty 77.² Nyní jsme k případu obdrželi další informace, bohužel opět neúplné a nepřesné, podle nichž není František Lízna stíhán, jak jsme ve sdělení č. 831 mylně uvedli, pro trestný čin pobuřování, nýbrž pouze pro přečin proti veřejnému pořádku podle § 6 písm. a zákona č. 150/1969 Sb.

Hlavní líčení před samosoudcem Okresního soudu v Uherském Hradišti bylo stanoveno na 29. listopad 1988 na 10.15 hodin do budovy zmíněného soudu. Bude-li František Lízna shledán vinným, hrozí mu trest odnětí svobody až do tří měsíců nebo peněžité trest až do 5000 Kčs.

Právně zatím nemůžeme věc blíže komentovat, protože nám není přesně známa skutková podstata, údajně jde o letáky k manifestaci 28. října.³ Je však nepochybné, že akce proti Františku Líznovi je součástí nové vlny režimních represí a že právně neospravedlnitelná vazba i hrozící odsouzení jsou jen svévolnou odvetou za jeho občanskou i náboženskou aktivitu.

Informace o Chartě 77, r. 11, 1988, č. 20, s. 9.

POZNÁMKY

¹ Dokument č. 835. K případu viz dále sdělení VONS č. 848 a 867, dokumenty č. 852 a 871.

² František Lízna byl zadržen 26. 10. 1988, viz protokol o zadržení F. Lízny jako podezřelé osoby vypracovaný vyhledávacím orgánem Obvodního

oddělení VB Uherské Hradiště ppor. Františkem Straňákem. Samosoudce Okresního soudu v Uherském Hradišti JUDr. Vít Burša rozhodl svým usnesením z 27. 10. 1988 o jeho vzetí do vazby. Protokol i usnesení je uloženo in: OS v Uherském Hradišti, soudní spis k případu Františka Lízny, spis. zn. 1 T 15/90.

Matka Františka Lízny Marie Líznová a Iva Kotrlá napsaly 22. 11. 1988 dopis generálnímu prokurátorovi ČSSR obsahující protest proti Líznovu uvěznění a žádost o poskytnutí údajů o jeho osudu. V dopise se uvádí: „*Dne 26. 10. 1988 po 20. hodině večerní vnikli ozbrojení příslušníci SNB do bytu staré matky římskokatolického kněze ve Velkých Opatovicích. Prokurátorem nařízená domovní prohlídka skončila těsně před půlnocí a knězi Františku Líznovi byly při ní zabaveny především na stroji psané modlitby a křesťanské texty. Potom policie kněze Františka Líznu odvedla a od oné půlnoční chvíle 26. 10. 1988 tato matka už svého syna nespatriła. A především: nebylo jí nijak – stanovenými orgány socialistického právního systému – sděleno, co se s ním děje!*“ LP, Sb. VONS, inv. č. 205, sign. IV/1, kart. 34. Dopis byl publikován ve faksimili jako součást obrazové přílohy k článku Davida HUBENÉHO: „Co mi může udělat tělo?“. Případ nezbedného faráře Františka Lízny, in: Jaroslav Pažout (ed.): *Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných. Politická perzekuce, opozice a nezávislé aktivity v Československu v letech 1978–1989*. Sborník grantového projektu č. 2, Praha 2008, s. 60–61.

³ Jednalo se o letáky obsahující fotografie politických vězňů s textem vyzývajícím k jejich propuštění. Viz sdělení VONS č. 848, dokument č. 852. Jeden z těchto letáků byl publikován ve faksimili jako součást obrazové přílohy k článku Davida HUBENÉHO „Co mi může udělat tělo?“, s. 63.

Lízna popisuje v rozhovoru s Vojtěchem Vlčkem rozšiřování letáků takto: „*V roce 1988 jsem se měl těsně před 28. říjnem zúčastnit tajné schůzky mládeže organizované Radomírem Malým v Brně. Vzal jsem s sebou různé letáky upozorňující na věznění disidentů, např. Petra Uhla, Šabaty, Jirouse aj. Nemohl jsem místo schůzky najít, a protože se v ten den všude motali policajti a tajní, potřeboval jsem se letáků zbavit. Vyhodit jsem je ale nechtěl. Chodil jsem proto po Brně, položil letáček třeba v tramvaji na sedadlo a pozoroval lidi, jak budou reagovat. Někteří ho přečetli a nechali na sedadle, jiní ho sebrali a rychle vystoupili. Jedné paní jsem strčil leták nenápadně do kabelky. Jestli to byla komunistka, tak se asi podivila. Pár jsem jich také smotal a strčil je do automatu na jízdenky. Přišel člověk, hodil tam korunu, a když vytahoval jízdenku, vytáhl i leták. Byl z toho v šoku. Chvilu ho četl, rozhlížel se kolem sebe a hodil tam další korunu, jestli nevypadne další. Musel jsem se tajně smát. Byl jsem dokonce tak drzý, že jsem jeden zastrčil u hlavního nádraží v Brně za stěrače auta Veřejné bezpečnosti.*

Místo schůzky se mi nepodařilo najít, a tak jsem chtěl zajet na Velehrad. V Uherském Hradišti jsem strčil pár letáků do telefonního seznamu v budce. To už mě ale zpozorovali a hned mě sebrali. Před příchodem na policejní stanicí jsem se pokusil zbytek letáků vyhodit, ale policajti si toho všimli.“ VLČEK,

Vojtěch: *Kříž jsem hlásal, kříž jsem snášel. Rozhovory s kněžími a řeholníky pronásledovanými za komunismu v letech 1948–1989*, Kostelní Vydří 2006, s. 227–228.